

TOTS SANTS
HOMILIA DEL P. ABAT JOSEP M. SOLER
1 DE NOVEMBRE DE 2018
Ap 7, 2-4.9-14; 1Jo 3, 1-3; Mt 5, 1-12

Tots Sants. És a dir, tots els sants i santes. L'Església –germans i germanes benvolguts- celebra amb joia en una sola festa tots els qui ja participen de la glòria de Jesucrist. La Mare de Déu i els sants de més anomenada, però també tots els homes i dones, joves i grans, que s'han deixat treballar per l'Esperit Sant. Són els que el Papa Francesc anomena “els sants de la porta del costat”, d'aquells que han viscut prop nostre (cf. Gaudete et exultate [GE], 6). Entre ells, hi ha, també les persones que hem estimat i ja frueixen del Regne. La majoria són sants anònims als ulls humans, però no pas als ulls de Déu que els coneix i els estima un per un.

Ser sant. A l'evangeli que acabem d'escoltar, Jesús ens ha explicat amb tota senzillesa què és ser sant. És viure les benaurances que acabem d'escoltar. “Són com el carnet d'identitat del cristià”, diu el Papa (GE, 63). Ens indiquen el camí que hem de seguir per ser bons cristians. Perquè la vida cristiana és imitació de Jesucrist. I les benaurances són el retrat espiritual de Jesús. I la nostra vocació de fills i filles de Déu és transparentar la persona del Senyor. Tenir els seus sentiments (cf. Fil 2, 5) i viure les seves actituds envers Déu, el Pare, i envers els germans i germanes en humanitat.

Les benaurances poden semblar poètiques i fins provocar una atracció, una sintonia espiritual amb els desigs del nostre cor. Però, si ens hi fixem bé, van molt contrariorrent de les prioritats que imperen en la nostra societat. L'estil de vida de molts és molt diferent del que proposa Jesús en les benaurances. I, en canvi, som cridats a viure-les i a testimoniar-les. Són el camí vers la santedat i la participació en la glòria de la multitud dels sants que avui celebrem. Per viure-les, però, no podem comptar només amb les nostres forces. Cal que l'Esperit Sant ens ajudi amb la seva gràcia i ens alliberi de les nostres fragilitats i egoïsmes, del nostre orgull i de la nostra comoditat, de la satisfacció de nosaltres mateixos (cf. GE, 65). Des del moment que les benaurances són el retrat espiritual de Jesús que hem de reproduir en la nostra persona, només l'Esperit el pot modelar en nosaltres. Només l'Esperit ens pot fer humils i donar-nos un esperit senzill, de pobre; només ell ens pot fer compassius, només ell ens pot ajudar a tenir un cor net, a delejar la justícia i la pau, a fer-nos entendre que la incomprensió, les injustícies i calúmnies que puguem trobar en la nostra vida són camí de santedat.

Les benaurances són el camí de la santedat i són també el camí felicitat; per això cadascuna comença amb la proclamació *felixos*, benaurats. Contràriament al que molts es pensen, el camí de la santedat és el camí de la felicitat. Perquè l'acolliment de la Paraula de Déu i la fidelitat al que ens diu porten a la felicitat espiritual. La santedat viscuda en aquesta terra i compartida després en el Regne de Jesucrist, és felicitat (cf. ibídem, 64).

En canvi, són moltes les veus que ens proposen, com a camí de felicitat, l'entreteniment, la distracció, la diversió, per tal de no afrontar els problemes que hi ha al nostre voltant. Això no ens permet de viure a fons i ens evadeix de la realitat espiritual que hi ha en cadascú de nosaltres i de les necessitats de tants germans i germanes nostres. L'atenció, en el silenci, al nostre món interior i l'obertura als altres són camí de santedat. I, doncs, de felicitat. Perquè ens permeten de treballar-nos espiritualment per tal de poder tenir un cor senzill, net, que sap estimar.

El cor net sap contemplar Jesucrist i descobrir el seu rostre en els altres, particularment en aquells amb els quals ell ha volgut identificar-se més: els pobres, els qui no tenen el suficient per alimentar-se o per a viure, els forasters, els immigrants, els malats i els qui estan sols, els empresonats, per dir-ho amb les paraules de Jesús quan parla del judici final (cf. Mt 25, 31-46). Sí, en els pobres i en els qui sofreixen, s'hi revela d'una manera particular el misteri de Jesucrist.

Tots els sants que avui venerem varen viure d'una manera o altra l'esperit de les benaurances i també la norma de comportament que ens dóna Jesús de cara al judici final (cf. GE, 95-96). I nosaltres, si volem viure a fons la nostra condició de cristians, hem de traduir en la nostra vida aquests dos aspectes fonamentals de l'Evangeli: les benaurances i l'amor fratern. Que ens seran, també, camí per participar de la glòria dels sants, per tal que un dia, el primer de novembre sigui també la nostra festa. Només tindrem, però, la llum per discernir-los en cada moment i la força de posar-ho en pràctica, si acudim a la pregària i a la lectura orant de la Paraula de Déu. Aquí podrem pouar allò que és essencial i que és camí d'identificació amb Jesucrist. I, per tant, camí de santedat i de felicitat ara i en el futur.

La contemplació dels sants que l'Església ens proposa avui ens encoratja a viure i a treballar, a no caure en el pessimisme davant les dificultats i les febleses, a mantenir la joia espiritual. A viure en l'amor i en la humilitat, que són com el resum de tot el programa que duu a la santedat.

Ara ens disposem a celebrar l'Eucaristia. En ella, ens unim als àngels i als sants dels cel per cantar tots junts a una sola veu la glòria de la Santa Trinitat que es mostra admirable en els seus sants. I per obtenir el do d'avançar cada dia amb delit, pel camí de l'amor, cap allà on ja són aquesta multitud de germans nostres.